

Miklós!

Különös időket élünk. Az Apokalipszis lovasai nyargalnak körülöttünk, nyugtalanító jeleket észlelünk. Népvándorlás, háború, járvány. Talán az Armageddon végső csatája készülődik?

Szeptember végén, a Kós Károly Egyesülés alapításának harmincadik év-ünnepén, amikor utoljára találkoztunk, valamit már megérezte ebből. Beszélte életed egyik fő műve, az Egyesülés múltjáról, de leginkább céljairól. A szellemi megújulás igényéről és lehetőségeiről. És ennek végrehajtását már az ifjú nemzedékre bízta. Bízta?! Felszólította őket, miképp Gandalf mester tette ezt az ifjú hobbittal a Gyűrűk Urában: „Te vagy a választott, hogy miért te vagy a választott, erre a kérdésre nincs válasz.”

Te is így éltél. Választott voltál. A feladatot, amit rád bízott a Sors, elvégezted. Elvégezted akkor is, ha nem érdekelt, elvégezted, ha lett volna más dolgod is. Szellemi társad, Makovecz Imre így értékeli munkádat: „A szabad szellemi életnek baráti összejöveteleket szervez, megszervezi a Dél-Dunántúli Építész Stúdiót, kurzusokkal, vendégelőadókkal egy olyan világban, amelyben már kiölték a szellemet az építészeti gondolkodásból. Ebben az embertelen világban európai szellemének és szívének mindig volt adnivalója, figyelme, csendes baráti szava, jeltelen, sokszor észrevehetetlen igyekezete, szervező ereje arra, hogy a többinek jobb legyen. A jobb időkben, a nyolcvanas években a személyes sorscsapások ellenére alapítója, megfontolt szervezője a Kós Károly Egyesülésnek, a Vándoriskolának, a Szabad Oktatási Fórumnak; egy több, mint ezer fős társaság szellemi motorja, lelkiismeretes igazgatója.” Közéletet szerveztél, az Építész Kamara alapítója és működésének kidolgozója, a Magyar Művészeti Akadémia Felügyelő Bizottságának aktív, segítően kritikus tagja voltál.

„Azt nem tudjuk eldönteni, hogy mikor élünk, mi csak azt tudjuk eldönteni, hogy mi a teendő, ha már itt vagyunk” – folytatom Gandalf intelmével, mert Te tudtad, hogy mi a teendő, tudtad, hogy egymagadban semmire sem mégy, s tudtad, hogy hogyan kell a társakat megkeresni és minket biztatni.

És most, február végén, azt mondtad, ennyi elég volt. Ami mostantól következik, az már nem a te feladatod. Adtál elvégzéséhez mindannyiunknak annyi muníciót, amennyi tőled kitellett. Élünk vele!

Most átlépted a szellemi világ küszöbét, de szellemed velünk marad és segít elvégezni feladatunkat. Búcsúzunk Tőled, Isten kíséren végtelen utadon.

Dévényi Sándor

Kaposvár, 2020. március 21.